

Volgens M. overdrijf ik

Volgens M. overdrijf ik

Jan Geerts

Voor Mieke, Gijs en Pip

Schrijver: Jan Geerts
Coverontwerp: Jan Geerts
ISBN 9789464653397

Inleiding

Sinds eind 2009 schrijf ik korte verhaaltjes. Deze publiceer ik op blog.jangeerts.nl

Ik schrijf over mijn dagelijkse bezigheden, mijn dieren, mijn gezin, mijn activiteiten, mijn ontmoetingen.

In 2011 heb ik de verhaaltjes gebundeld in een boekje: 'Alleen de aankoopbon graag, het wordt toch geruild.'

Sindsdien heb ik nog heel veel meer stukjes geschreven.

Eerst schreef ik wekelijks, allengs werd het minder en nu, in 2022, schrijf ik nog maar af en toe.

Een selectie van de verhaaltjes die ik sinds 2011 heb geschreven, heb ik in deze bundel verzameld.

Sommige heb ik herschreven en ik heb nieuwe stukjes geschreven die niet eerder zijn gepubliceerd.

Die staan ertussenin, willekeurig door de jaren heen.

In de loop der jaren heb ik een eigen stijl ontwikkeld. Af en toe ben ik daarvan afgeweken om mezelf uit te dagen.

Soms werd op mijn verhaaltjes gereageerd.

Ik heb die reacties ook opgenomen. Ik heb ze geanonimiseerd door alleen de voorletters te gebruiken van de reageerders. Het was altijd fijn om reacties te krijgen en ze hebben mij vaak gestimuleerd om door te gaan.

Ik heb de reacties ongewijzigd overgenomen, dus als er bijv. verwezen wordt naar een foto die er niet meer bij staat, is dit de verklaring. De reacties die op Facebook zijn geplaatst kon ik niet opnemen.

Mijn M. wil ik graag hartelijk bedanken voor haar grote ondersteuning, haar correcties, haar meelesen, haar kritiek en voor haar hartstochtelijke werk als mijn redacteur. Een taak die zij met veel genoegen heeft vervuld.

Ik wens mijn lezers leesplezier.

Dat plezier had ik al toen ik schreef.

Jan, zomer 2022.

2011

Ijsje eten

Vorige week bleek de uitlaat van de cabrio lek.
Naar de monteur geweest, die een groot deel van de oude uitlaat verving.
Het laatste deel kon nog wel even mee, volgens hem.
Scheelde in de kosten.
Toen ik thuiskwam hoorde ik dat dit deel beter vervangen had kunnen worden.
Zondagmorgen lekker gewandeld in het bos met Nilsson.
We lopen altijd dezelfde route.
Komt altijd goed, want hij verdwaalt niet.
Zondagmiddag een eindje gaan rijden met de cabrio.
M. en Nilsson mee.
Heerlijk in de buitenlucht.
Wel veel lawaai onder de auto.
Klein stukje gereden naar Gees.
Voor een lekker ijsje.
Lange rij tot op de straat, maar mijn M. staat voor een ijsje graag lang in de rij.
Daarna ontspannen ritje gemaakt door het bos van Gees.
Niet te veel gas gegeven, want dat klonk zo milieuverstorend.
Toch ook maar een eindje gelopen.
Nilsson vond het bos zo aantrekkelijk.
Hij kende dit stuk bos nog niet.
Na vijf minuten waren we hem kwijt. Gebeurt anders nooit.
Veel gefloten en geroepen, maar hij kwam niet.
Hij is behoorlijk doof, maar je wilt toch iets doen.
M. en ik hebben beiden een stuk van het bos gelopen.
Niets. Nada. Niente.
M. is gebleven op de plek waar we hem kwijtraakten.
Ik met de auto door het bos rijden.
Veel lawaai.
Je zag de mensen denken.
Op een parkeerplaats bleek een echtpaar een witte hond te hebben

gezien.
Twee keer.
Hij liep de rode route.
Mijn hond is doof, ik ben kleurenblind.
Doorgereden.
Veel wegen doorkruist.
Met te veel lawaai.
M. kon mij goed horen, zei ze.
Na anderhalf uur belde M.
Ik heb hem!
Thuis lekker gegeten.
Nilsson hoefde niet uit.

Reacties:

W.: Ha Jan,

Zo blijf je wel in beweging.... Haha!

Denk dat Nilsson nog een behoorlijke lading Bretons strandzand in z'n oren heeft zitten.....

Zou een grote Sebring demper op je SAAB laten zetten..... klinkt wel stoer!

Jaszak

Ik steek de handen uit de mouwen. Loopt fijner.
Ik heb twee hondenuitlaatjassen.
Een voor temperaturen boven 15 graden.
En de andere dus.
Ik ben zuinig op mijn jassen.
Ze zijn al oud, maar nog functioneel.
Deze week de jas voor onder de 15 graden aangedaan.
Liep lekker.
Ik kreeg een wondje aan mijn vinger.
Dat bleef een beetje bloeden.
Ik zocht in mijn broekzak naar een papiertje.
Zat alleen een grote zakdoek in.
Daar wou ik geen bloed op.
Gezocht naar papiertje in de jaszak.
Ik vond een envelop.
Zag dat de postzegel niet afgestempeld was.
Het handschrift was van mijn schoonvader.
Die is in 2003 overleden.
Ik was vergeten de brief op de bus te doen.
Ik heb de brief geopend.
Was gericht aan vrienden van mijn schoonvader.
Geschreven in 2001. Het is nu 2011.
Heb het eerlijk opgebiecht aan M.
De brief wordt niet meer gepost.
De geadresseerden zijn niet meer onder ons.
Ik loop niet vaak met de handen in de buus.
Het bewijs is wel geleverd.
M. controleert momenteel al mijn jaszakken.

Tuinhuis

Nu ben ik echt begonnen.
Het tuinhuisje. Dat had ik M. beloofd.
De plek was bekend, de exacte vorm nog niet.
We hebben overlegd.
Na een tijdje waren we het eens. Een heel tijdje.
In grote lijnen, zeg maar.
Heb het werk eerst met paaltjes en touw uitgezet.
De hond en de kat dartelden naar hartenlust om mij heen.
En door het touw.
Ben nu heel bedreven in het uitzetten.
Daarna wat bomen gerooid, struiken verwijderd en gegraven.
Dat is veel werk. Zwaar werk.
Heb eerst een spa diep gegraven.
Heel, heel veel wortels in de grond.
Na twee uren spitten, zagen en bijlen was ik klaar en moe.
M. dacht dat we het anders hadden afgesproken.
Na ampele overwegingen het gelaten zoals het was.
Relatiegezien de beste optie.
Toen uitgraven tot op het zand.
Dat is 60 cm diep.
Dat werk heb ik verdeeld over meerdere dagen.
Ben blij dat we voor een klein huisje hebben gekozen.
Nu beton storten.
Met een betonmolen.
Klinkt heel professioneel.
Ik pak het grondig aan.
Ben al tot op de bodem gegaan.

Kelly

Vandaag zag ik er weer een.

Zo'n mooie rooie.

Ierse setter, een prachtige hond.

Toen we op vakantie waren in Adelboden in 1974 zagen we voor het eerst bewust een Ierse setter.

Wat een mooie hond.

Wij besloten ook zo'n mooie hond te willen. Dat wilden we allebei heel graag.

We kregen Kelly. Een heel kleine, eigenlijk te jonge Ierse setter.

Zo klein, zo lief, zo vertederend.

Ze sliep in haar mand op de gang. Je moet dan wel je spullen daar weghalen.

Heeft me pantoffels, een schoen en een bril gekost.

Dagelijks wandelen in het park, in Overvoorde en Steenvoorde. Wij woonden in Rijswijk.

Toen ze oud genoeg was, aan de fiets mee, het Westland in of naar de Puinduinen.

Ze maakte nooit ruzie, was vaak bang voor andere honden en kon uitstekend opschieten met onze poezen.

Toen onze dochter werd geboren, was ze direct gek op haar.

Ze mocht heel graag aan haar ruiken, baby-luchten schijnen ook op mensen een bijzondere invloed te hebben.

Kelly rende als de beste, was heel snel, luisterde goed en was thuis heel rustig.

Ze ging altijd mee op vakantie.

Toen ze het in de tent op de camping in Oostenrijk te koud kreeg en lag te klappertanden, namen we haar tussen ons in en sliep ze direct.

Ze was gek op onze kinderen en die ook op haar.

Geregeld werd Kelly mee naar boven genomen door een van hen als er weer eens vertrouwelijk gepraat moest worden, want daar leende Kelly zich goed voor.

Ze kon goed troost bieden.

Ze was erg gericht op mij: me and my shadow. Waar ik ging, was Kelly ook.

Ze was negen jaar toen ze een maagdraaiing kreeg.

Levensbedreigend.

De weekenddierenarts durfde haar niet te behandelen. Ik mocht het elders proberen.

In zeer hoog tempo, haast was geboden, ben ik naar een dierenkliniek gereden in Emmeloord, waar ze haar wilden helpen.

De dierenarts is uren met haar bezig geweest, ik mocht hem assisteren.

Het kwam goed, ze herstelde volledig.

Toen ze tien was, namen we Irving erbij, een Engelse setter, een mannetje.

Kelly vond dat lastig, maar accepteerde hem uiteindelijk wel.

Rijden in de auto kon ze goed, ze was een heel gemakkelijke hond.

Toen ze twaalf jaar was, overleed ze.

Ik was zeer verdrietig en ons hele gezin ook.

Onze eerste hond was een heel lieve hond.

En altijd als ik een Ierse setter zie, denk ik met weemoed aan Kelly.

Wintertijd

Zondagmorgen kent zijn rituelen.

Als kind ging ik (mee) naar de kerk.

Een pepermuntje, een dropje en een dubbeltje (soms een kwartje) lagen klaar om de dienst door te komen, en dat muntstuk moest in de collectezak gedaan worden.

Na mijn afscheid van de kerk kreeg de zondagmorgen een andere invulling. De hond mocht mee met de fiets en op lange wandelingen. Tot 1983 voetbalde ik op zaterdagmiddag, daarna op zondag. Gaf weer een heel andere besteding van de zondagmorgen.

In 1997 stopte ik met voetballen en ging hardlopen.

De hond kon weer mee op de zondagmorgen, nu hardlopend met mij door het bos.

In 2007 eindigde het hardlopen. Knieën werden minder, zeg maar.

Het wandelen met de hond (honden) bleef erin.

Iedere zondagmorgen ga ik tussen 9 en 10 uur naar het bos en wandel daar ongeveer anderhalf uur.

Gisteravond heb ik de wekker op de wintertijd gezet en vanmorgen op tijd eruit.

Toen ik beneden kwam, was ik even in verwarring.

De hond sliep nog, was uiterst lui en bleef in zijn mand liggen.

Werd het nou 's morgens eerder licht of juist later?

Ik herinnerde me dat de klok terug moest, want je kon een uur langer slapen. Gisteravond had ik mijn wekker een uur vooruit gezet.

Het valt niet mee voor oudere mensen, steeds dat gedraai aan die klok.

Dat moet simpeler kunnen.

Ik ben nog twee uurtjes naar bed gegaan.

Daarna het zondagse ritueel voortgezet.

Reacties:

W.: Jan..... lijkt mij tijd voor een atoomgestuurde klok.....!

J.: Als het weer vooruit gaat, gaat de klok ook vooruit. Als het weer

achteruit gaat, gaat de klok ook achteruit.

(Met vooruit bedoel ik natuurlijk zonnig, met achteruit kou, regen etc.)

Als je daar juist van houdt klopt het ezelsbruggetje niet meer! 😊

A.: Nooit geluisterd naar Peter Heerschop over winter-/zomertijd? De volgende keer doen dus 😊

<http://www.youtube.com/watch?v=7HLQmuPtis0>

NAM

In Schoonebeek waren de veiligheidsvoorschriften voor NAM-personeel streng.

Altijd een helm op en veiligheidsschoenen aan.

Zo zag ik mijn vader en zijn collega's naar het werk gaan.

De NAM zorgde goed voor zijn personeel.

Er werden huizen gebouwd, er werd gezorgd voor recreatie in De Boo.

Dat is nu anders met die vele grote buizen die het landschap ontsieren.

Maar de veiligheid stond en staat altijd voorop.

Ik zag mezelf later als NAMmer met helm en schoenen. En overall natuurlijk.

Ik wilde daar graag bij horen.

Het is anders gelopen.

Onderwijs kent geen kledingvoorschriften. Als het maar netjes is. En schoon.

Op de bouw zijn de eisen voor de veiligheid ook groot.

Ik bouw nu.

Ik houd me niet aan de voorschriften.

Nou ben ik nog maar net uit de grond met het bouwen, dus er kan niks vallen.

Mijn voeten zouden wel beschermd moeten worden.

De regenlaarzen zijn niet beschermend en ook ontzettend koud.

Bij het uitlaten van de hond heb ik last van koude voeten.

Er zijn nu NAM-laarzen te koop.

Met stalen neus. Leer. Waterdicht. Wol aan de binnenkant.

Ik heb een paar gekocht.

Heerlijk warm. Zien er top uit. Lopen lekker.

Zijn te mooi om op de bouw te dragen.

Ik moet dus nog iets anders verzinnen voor de veiligheid op de bouwplaats. Nou ja. Het bouwplaatsje.

Een helm draag ik ook nog niet. Heb alleen een motorhelm. En da's geen gezicht op de bouw.

Nu hoor ik met mijn laarzen alsnog bij de NAMmers.

Dat geeft een goed gevoel als ik met de hond in het weiland loop.

Reacties:

W.: Ha Jan, Kijk maar uit met dat 'gebanjer' met die NAM laarzen door het weiland! Voor je het weet blijkt er olie in de grond te zitten en staan er straks weer Ja-knikkers..... aan de Mars! 😊

Kippengeheugen

Wat zal er in die kop rondgaan!
Dat vroeg mijn schoonvader zich geregeld af.
Hij wilde graag verklaren en doorgronden.
Hij kon zich verbazen over de natuur. Hij wist daar veel van.
Hoe meer hij wist, hoe meer hij zich verwonderde.
Hij vroeg zich dus ook af wat er in die kop van onze hond rondging.
Ik denk niet zoveel.
Eten, uitgaan, aaien, spelen, slapen. En dat alles het liefst in hetzelfde ritme.
Ik heb geen van onze beesten ooit betrappt op een originele gedachte.
Mezelf trouwens ook niet zo vaak.
Onze huisdieren kopiëren wel gedrag van elkaar.
Als de katten op de bank mogen slapen, doet onze hond Nilsson dat ook.
Hij probeert het tenminste.
Naast katten en hond hebben wij als huisdieren kippen.
Nou ja, huisdieren.
De katten en hond beschouwen de kippen wel als erbij horend.
Ze gaan heel prettig met elkaar om en hond en katten komen geregeld in het kippenhok.
Nilsson pikt graag een eitje en de katten jagen er op muizen.
Dit jaar hebben de kippen de onderlinge band verstevigd.
Ze zijn op tegenbezoek geweest.
In verband met het warme weer stonden de deuren open.
De kloek kwam met haar kuikens rustig naar binnen wandelen.
Toen was het hek van de dam.
Dagelijks kwamen de kuikens binnen als de deur openstond.
We waren blij dat de herfst kwam. Blijft de deur dicht.
Ik ben benieuwd of de kippen volgend jaar weer binnenkomen.
Dan hebben ze een goed geheugen.
Gaat er toch wat in die koppen om.

Denken

Het is voor mij soms moeilijk om mijn gedachten te stoppen.

Dan dender ik maar door.

Ik denk te lang na, denk ik.

Zo heb ik een beetje hoogtevrees.

Als wij op gevaarlijke plekken in de bergen liepen, zag ik voor me hoe onze kinderen uitgleden. Ze dreigden naar beneden te storten en ik kon met een uiterste krachtsinspanning ze nog grijpen. Moeizaam kon ik ze dan omhoog trekken, waarbij de kramp in mijn handen bijna niet te dragen was. Vaak redde ik het.

Ze zijn nooit uitgleden.

Nu maak ik me zorgen om het politieke klimaat.

Ook daarin kan ik veel doordenken.

Ik krijg dan angstige visioenen dat een ondemocratische partij in ons land het voor het zeggen krijgt. Een partij die niet tegen kritiek kan. Die mensen tegen elkaar opzet. Mensen met een kort lontje.

Als dat gebeurt, hoop ik heel erg dat verstandige mensen in opstand komen.

Net als op het Tahrirplein.

Ik hoop dat het verzet in ons dorp begint.

Ons dorp heeft veel goede inwoners.

Wij pikken het niet dat mensen worden weggezet.

Wij gaan ook een plein bezetten.

Ik weet wel op welk plein dat dan is.

Op het plein bij de school is genoeg ruimte.

Veel tenten, muziek, spandoeken, veel mensen.

Dat zal veel journalisten trekken van over de hele wereld.

Ze komen allemaal naar het plein.

Ze doen verslag en vragen zich natuurlijk af wie de naamgever van het plein was.

De ouderen kennen hem nog wel.

Hij woont achteraf, loopt moeilijk maar is nog goed bij de tijd.

Sommigen weten dat ik ook op het plein ben.

In een caravan. Kleintje.

Van die dingen denk ik soms.
Je kan dus ook teveel denken.

Reacties:

W.: Occupy Dalen ?? Zullen we gewoon maar weer een mega flashmob gaan doen?

Of bespeur ik na bijna twee jaar enige vorm van BWB.... heimwee.....!

Verlanglijstje

Mijn M. zei dat ze dit jaar geen verlanglijstje voor Sinterklaas zou maken.

Ik vind met verlanglijstje iets kopen al moeilijk.

Ik heb wel een verlanglijst gemaakt.

Een negatieve.

Geen gereedschap.

M. koopt soms heel handig gereedschap voor mij, het liefst een aanbieding.

Is altijd snel kapot of wordt niet gebruikt.

Koop ik liever zelf.

Ik moet dus voor Sinterklaas nu zelf wat bedenken.

Light Blue is altijd goed. Een luchtje.

Spannende dvd-series zijn ook leuk. Heb ik zelf ook wat aan.

M. liet doorschemeren dat ze een mooi bewerkt bord erg mooi vond.

Was te koop in Emmen.

Daar ga ik niet heen. Te druk.

Wij hebben in ons dorp ook wel servies te koop.

Koppies en schöttelties.

Ik heb goed gekeken.

Ze hadden niet een bord dat leek op wat M. beschreef.

Ze hadden gelukkig veel meer in de winkel.

Messen. Geweren.

Genoeg keus voor mij.

Ik ben goed geslaagd.

Mijn cadeau is een grote verrassing.

Zal goed aanslaan!

Heb wel de aankoopbon bewaard.

Ik ken mijn kwaliteiten.

Chess

Op FaceBook krijg ik dagelijks informatie van settersgroepen, ook van pups en zo.

Dat vertedert altijd, want het kijken naar puppy's is ontzettend leuk. Het eerste nestje waar wij bij betrokken waren, dateert van lang geleden.

Vrienden van ons hadden Nokkie, een volbloed bastaard die leek op een pitbull gecombineerd met een boxer en met een grote onderbeet. Zij was grote vriendin van onze Irving, een Engelse setter.

Het leek onze vrienden erg leuk om een keer een nestje puppy's te hebben en het was logisch dat Irving dan de vader zou worden en Nokkie de moeder. Bij dieren ligt de rolverdeling snel vast.

Toen ze eindelijk loops was en de grote daad moest worden verricht, mislukte de daad steeds.

Vriend E. en ik hielpen waar we konden, hij hield Nokkie vast en ik zette Irving op haar, maar ondanks onze aanmoedigingen lukte het niet.

Toen wij na meerdere pogingen op verschillende dagen de moeder hadden opgegeven, stonden de beide honden ineens piepend achter ons vast aan elkaar.

Zonder onze hulp was het hun gelukt.

Als je er geen verstand van hebt, moet je er niet mee bemoeien. Wij blij.

Als dekgeld spraken we af dat ik de eerste keuze had in het nest.

We vonden dat we niet een te groot nest zouden willen, want dat zou een te grote aanslag zijn op de gezondheid van Nokkie en we moesten de pups ook nog allemaal kwijtraken en we waren bang dat ons dat niet zou lukken.

We dachten dat vier puppy's een mooi aantal was.

Toen de bevalling zich aandiende, belde E. mij direct en samen zagen we de eerste pup geboren worden.

Een prachtige pup en Nokkie deed het als kersverse moeder uitstekend.

Even later kwam pup twee. Ook een mooie.

Toen kwam drie en even later pup nummer vier. Weer leuke pups.

Nu kwamen we bij ons dilemma, want als de vijfde geboren zou worden, dan zouden we ingrijpen en de pup laten inslapen.

Nummer vijf kwam, maar was ook een heel mooie pup en dat deze toevallig op dit moment tevoorschijn kwam vonden wij reden genoeg om deze er toch bij te willen laten.

En vier of vijf, wat maakte dat nou uit.

Nummer zes kwam en wij volgden dezelfde redenering als bij pup nummer vijf. Het was dan ook een prachtige pup.

Nummer zeven kwam. Wij spraken elkaar moed in, want we hadden best een groot netwerk en het zou wel lukken om de pups kwijt te raken en we zouden Nokkie wel goed helpen.

Nummer acht kwam.

We waren al over de grens gegaan, dus deze kon er ook nog wel bij.

Nummer negen kwam, en die was niet goed, had o.a. een gescheurde navel en we besloten dat deze dood moest. Dat deden we in een emmer water.

Er kwamen geen pups meer.

We waren opgelucht.

Acht mooie pups, de een nog mooier dan de ander.

Grootbrengen ging goed, Nokkie was een uitstekende moeder en Irving vluchtte weg toen hij het grote nest zag.

We raakten de pups gemakkelijk kwijt.

Wij kozen een teefje, Chess noemden we haar.

We lieten het bij een nest en Nokkie en Irving zijn hun leven lang bevriend gebleven.

Op de foto hieronder ligt links Irving, de vader van Chess, die rechts ligt en ertussen ligt Bommel, de zoon van Chess en dus kleinzoon van Irving.

Visite

Ik heb visite gehad.
Soms krijg ik dat.
Dit was heel leuke visite.
Het waren oud-collega's.
Ze zijn ook al wat ouder en ze werken niet meer.
De meeste zijn ouder dan ik. Geeft niks.
We hadden een afspraak gemaakt en dat ging heel vlot.
Iedereen heeft weinig in de agenda staan.
Alleen bridgen, of pianoles of oppassen op de kleinkinderen.
Ze hadden ook een verrassing voor mij meegenomen.
Drop en drank.
Ze kennen mij goed.
Het was heel gezellig.
We hebben eerst buiten gekeken naar mijn tuinhuisje in oprichting.
Ze waren erg onder de indruk, zeiden ze.
Ze wilden wel komen theedrinken als het klaar was.
Daarna hebben we binnen verder gepraat.
Eerst over onze gezondheid.
Een hele tijd later hebben we het nog gehad over wat we zoal doen
overdag en waar we op vakantie naartoe gaan en toen nog over de
kinderen en de kleinkinderen.
En we hebben het onderwijs besproken.
Het onderwijs wordt minder.
Vanuit ons perspectief is dat goed waar te nemen.
Niet dat alles vroeger beter was, maar het onderwijs wel.
Het was reuze gezellig.
Jammer dat ze al weer weg moesten.
Maar verplichtingen riepen.
Zoals bridgen. Pianoles. Oppassen.
Ik heb nu bouwverlet.
Ik kan niet doorgaan met het maken van het tuinhuisje vanwege
extreme weersomstandigheden.
Zoals regen, hagel, wind. En sneeuw wordt verwacht.
Wel jammer.

Want als het huisje klaar is, komen ze weer.
Verheug ik me nu al op.

Reacties:

G.: Ik vond het ook erg gezellig. Even lekker bijgepraat. Hoe relaxed we het nu hebben. Toch niet meegedaan aan het dictee. Druk, druk, op woensdag en donderdag. Helaas. Hoeveel fouten had jij of blijft dat geheim? Prettige feestdagen!

*W.: Jan, geniet van je bouwverlet..... lekker warm bij de kachel.... goed boek erbij.... Ipad..... borreltje in de hand.....dropje in de mond.....
Fijne Feestdagen !*

Mijn eerste boek

Ik sta in de boekenkast.
Nou ja, ik kom in de boekenkast te staan.
Als mijn boek geleverd wordt.
Dat kan iedere dag zijn.
Niet vandaag. En morgen. Nu is het kerst.
Ik hoop wel voor nieuwjaarsdag.
Het was een hele toer om dat boek af te krijgen.
Steeds weer opnieuw nalezen.
Verbeteren, foutjes eruit halen.
Toen M. het laten lezen.
Weer verbeteringen aangebracht.
M. en ik hebben samen gelezen.
Nog weer verbeterd.
En zo blijf je dus aan de gang.
Maar afgelopen week was het boek dus klaar.
Ik was eigenlijk meer moe dan blij.
Zo vaak herlezen.
Ik denk dat een beetje schrijver daar een redacteur voor heeft.
Ik ben nog geen beetje schrijver.
Maar nu is het er dus!
Na de komende week is het overal te koop.
Voor de boekhandel moet je dan wel het isbn-nummer hebben.
Of de titel en de naam van de schrijver.
Het is ook bij mij te bestellen.
Word ik een soort verzendhuis.
De boekhandel belde deze week.
Er wordt al flink besteld.
Heb veel positieve reacties gehad.
Fijn!
Komende week kom ik dus in de boekenkast.
Moet nog een goede plek vinden.
Voor de I van John Irving.
En de H van Maarten 't Hart.
Maar na de B van Maarten Biesheuvel.

En de F van Jonathan Franzen.
Mooi rijtje.
Kon een stuk minder.

Reacties:

MM.: Jan, gefeliciteerd met je boek! Jij doet het net andersom in dit computertijdperk; van digitaal naar papier. Hou daar wel van :-) Ken je het prentenboek: *Dagboek van een wombat*- Jackie French? Denk dat het je qua schrijfstijl wel aanspreekt! Succes met schrijven verder.

2012

Overlijdensadvertenties

Het is een afwijking.
Overlijdensadvertenties lezen.
Ik doe het iedere dag.
Ook op vakantie. Buitenlandse doden.
Het is een vorm van nieuwsgierigheid.
Of ik ze misschien ken. Nou ja, gekend heb.
Hoe oud ze zijn geworden. Er sterven steeds vaker mensen jonger dan ik.
Waar ze zijn geboren en waar overleden.
Ik lees ook altijd wat er boven staat.
Soms iets heel persoonlijks, een heel mooi gedicht.
Er zijn zoveel mooie gedichten geschreven over dood en leven.

Bijv. van Heinrich Heine:

*Der Tod, das ist die kühle Nacht,
Das Leben ist der schwüle Tag.
Es dunkelt schon, mich schläfert,
Der Tag hat mich müd gemacht.
Über mein Bett erhebt sich ein Baum,
Drin singt die junge Nachtigall;
Sie singt von lauter Liebe –
Ich hör es sogar im Traum.*

Of Vasalis:

*Veel soorten van verdriet,
ik noem ze niet.
Maar een, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.*

Ook Kahlil Gibran:

*En laat het heden het verleden
vol herinneringen omhelzen,
en de toekomst vol verlangen.*

Rutger Kopland:

*Ga nu maar liggen liefste in de tuin,
de lege plekken in het hoge gras, ik heb
altijd gewild dat ik dat was, een lege
plek voor iemand, om te blijven.*

Prachtige gedichten. Ze geven je moed en inspiratie.
Om de kern te beschrijven, hoef je echter geen groot dichter te zijn.
Deze week las ik deze tekst boven een advertentie.
*Als je gezond bent, heb je duizend wensen,
Als je ziek bent, maar één.*

Ik wens allen een heel gelukkig en gezond 2012!

Reacties:

M.: Dag Jan, ik las het interview met jou in de krant en heb je website eens op gezocht. Ik zal je verhaaltjes allemaal eens lezen. We hebben best wat raakvlakken; ook ik kom uit het onderwijs, houd een dagboekje bij en lees zoals zovelen de overlijdensadvertenties. De laatste tekst had ik ook genoteerd. Een waarheid als een koe. Veel succes.

D.: Hallo Jan, die laatste tekst vind ik erg mooi! Ik wens jullie een goed 2012

Belasting

Wij hebben last van mentale en fysieke belasting.

De fysieke belasting lag deze week bij M. en mij, de mentale bij de onzen.

Mijn M. is ziek.

In december kreeg ze griep. Direct daarna had ze longontsteking.

Toen ze enigszins hersteld was, kwam de blaasontsteking, die naadloos overging in weer een griep.

Ze is momenteel bezig aan de vierde antibioticakuur en heeft ook al een behandeling met prednison achter de rug.

Het gaat langzaam wat beter, al kan ze nog niet veel.

We zijn al blij dat ze een paar dagen geen koorts heeft. Het herstel is ingezet.

De onzen hebben geen relatie meer.

Dochter J. heeft in augustus jl. een punt gezet achter haar

samenwonen en ze doet dappere pogingen om hun huis te verkopen.

Dochter M. heeft sinds gisteren geen relatie meer.

Dit doet bij beiden natuurlijk pijn.

Veel pijn.

Het leek beide onzen ook leuk als we weer als gezin bij elkaar zouden wonen.

M. en ik vinden dat ook leuk.

Voor een weekend.

Langer niet.

Eind deze maand gaan we een weekend naar Schier.

Dat moet genoeg zijn.

We willen onze kinderen graag gelukkig zien. Jammer dat hun relaties niet goed gegaan zijn.

M. en ik gaan ze waarschijnlijk uithuwelijken.

Ze hebben genoeg kansen gehad en wij moeten aan onze oude dag denken.

Ik heb deze week gewerkt aan het tuinhuisje.

Heel hard gewerkt.

Ik was donderdag zo moe, dat ik zelfs de krant niet meer kon vasthouden.

Te veel fysieke belasting.
Fysieke pijn gaat sneller over dan mentale.

Reacties:

S.: Hoop dat jullie allemaal een beetje opgeknapt zijn... Tipje: zet een stapelbed in het tuinhuisje!

Dak

Het zit erop.

Het dak van het tuinhuisje.

Dat was nog een beste klus.

Eerst het isolatiemateriaal tussen de latten op de spanten doen.

Daarna de dakplaten.

Twaalf stuks.

De dakplaten zijn 1 meter en 22 centimeter hoog en 2 meter en 44 centimeter breed.

En heel zwaar.

In m'n eentje heb ik ze op het dak gelegd en vastgespijkerd.

Met gevaar voor eigen leven.

Wiebelend op de ladder, soms klimmend op het dak.

Ben twee keer gevallen.

Eerste keer schoot de ladder weg, viel ik achterover en moest de naar beneden komende dakplaat ontwijken.

Tweede keer viel ik over onhandig geplaatste ladder.

Veel pijn en grote blauwe plekken aan armen en benen.

Klutsknieën. Zere handen.

Nadat de dakplaten waren bevestigd, moest de dakbedekking bevestigd worden.

Pas veel later gaan de dakpannen erop.

Maar eerst moet het waterdicht zijn, dus dakrollen geplaatst.

Dat spul scheurt gemakkelijk en is onhandig in het verwerken.

Ik moest haast maken, omdat het aan het eind van de dag zou gaan regenen.

Haast en werken met onhandelbaar materiaal vormen geen goede combinatie.

Mijn taaluitingen waren meerdere keren ongepast.

Maar goed dat onze burens op grote afstand wonen.

Uiteindelijk zat het er allemaal op en kon ik droge kleren aandoen.

En warm worden.

Gisteren stormde het.

Een deel van de dakbedekking heeft losgelaten.

In de storm en de regen ben ik het dak opgeklommen om het te repareren.
Nu zit het allemaal goed vast.
Mijn M. controleert dagelijks mijn verwondingen.
Volgens haar valt het reuze mee.
Ze is gelukkig hersteld van haar griepaanvallen.
Heeft echter nog te weinig empathie op dit moment.
Heb behoefte aan een vrouw.
Die heel meelevend is. En troostend.
Dat helpt.
Denk ik.
Maar waar vind je die.
Gelukkig zit het dak erop.
Kan ik even rustig aandoen.
Fysiek en mentaal herstellen.

Reacties:

S.: Lieve Jan, net je boek in een ruk uitgelezen. Heerlijk! Had hem eigenlijk cadeau willen geven aan Astrid voor haar verjaardag maar ze had hem natuurlijk al. Geen probleem, wilde hem zelf ook!! Wat een topprestatie, zo'n schuurtje bouwen. Respect! Wat zullen jullie straks genieten als het klaar is. Tegen die tijd hoop ik dat M. ook weer een beetje is opgeknapt. Lang niet gesproken maar blijf op de hoogte via Astrid en blog, denk nog vaak aan je. Je hebt me veel geleerd, misschien kun je ook een cursus "schuurtje bouwen" geven?

W.: Kan niet nalaten te reageren. Voel met je mee. Zelf notoire